

Homilie 2^e Paaszondag

Het is merkwaardig vast te stellen hoe in de traditie van de kerkgeschiedenis woorden zijn gaan leven die op een diepzinnige manier geloofsbelevissen duiden. Neem nu de viering van deze zondag. Hij heeft vele namen met onvermoede diepe betekenis zoals het werd aanvoeld bij voormalige christen gemeenschappen.

We noemen deze zondag 2^e Paaszondag en niet 1^e zondag na Pasen. Mat deze benaming wou men duiden, dat we, na het vieren van Pasen, elke zondag Pasen vieren nl. dat we, ter gedachtenis aan Jezus, zijn lijden, dood en verrijzenis telkens opnieuw actualiseren door Hem, in brood en wijn, opnieuw te laten breken en totaal te geven tot bevrijding uit onze zondigheid. En dit vanuit het geloof dat Hij levend onder ons is. Met dit grote mysterie als basis, uiting van Gods barmhartige Liefde, zijn de leerlingen op verkondiging gegaan bij alle volkeren.

We noemen deze zondag ook Beloken Pasen. Beloken betekent afgesloten. Denk aan de luiken van een huis die dicht gemaakt werden bij opkomende duisternis, nu rolluiken. Denk aan de Beluiken in Gent: afgesloten steegjes. Men wou enerzijds misschien met dit beeld de reacties van de leerlingen duiden die zich achter gesloten deuren hadden verzameld. De eerste reactie van de leerlingen, na Jezus' lijden en dood, was immers ontgoocheling, ongeloof, onzekerheid, twijfel en angst. Ze hadden immers een aards koninkrijk van God verwacht. Ze moesten zich dus afzonderen om zich over de situatie te bezinnen. Hoe zat dat nu? Was nu alles voorbij? Of ... had dat lijden en sterven toch ergens nog een betekenis? Toen ze zijn blijvende aanwezigheid en nabijheid, als steeds levend onder hen, bleven ervaren, ondanks hun twijfel (zalig die niet gezien hebben en toch geloven), toen beseften ze dat dit lijden uit liefde ten dode toe verzoening had gebracht van God met de mens. God die de mens daarom toekomst bood in eeuwige liefde bij Hem, doorheen de verrijzenis; de verrijzenis waarin Jezus was voorgegaan. Er was dus toekomst en leven over de dood heen. Gesterkt in dit geloof, zagen ze weer licht in de duisternis en begrepen ze hun zending. Vrede zij U. Zoals de Vader Mij gezonden heeft, Zo zend Ik u, klonk het in de oren. En zoals we hoorden in de lezing van de Handelingen trokken zij terstond, zoals Jezus, op stap "om al weldoende rond te gaan, en aan armen goed nieuws te brengen".

Voor het Vaticaans concilie, toen de vieringen nog in het latijn waren, noemde men deze zondag ook “Dominica in albis”, vrij vertaald: de zondag van het afleggen van de witte gewaden door de nieuw volwassengedoopten. Beloken krijgt hier dus anderzijds een overdrachtelijke betekenis in de zin van “het afsluiten van de liturgische periode van de paasviering”. Grote feesten werden liturgisch afgesloten na acht dagen: een octaaf. Voor de nieuwgedoopten waren de wittebroodsweken nu voorbij. De tijd was aangebroken om, zoals de leerlingen, van het geloof, de hoop en de liefde die in hen leefde, te getuigen en uit te dragen naar hun leefwereld. Tijd voor engagement.

Net als de leerlingen toen, net als de nieuwgedoopten, vroeger en nu, worden ook wij gezonden om de Verrezene te verkondigen bij de mensen in onze omgeving en veraf. Ook wij worden gezonden om van hier uit naar de mensen toe te gaan en zo te bouwen aan de gemeenschap, het Rijk Gods op aarde, op de manier zoals Jezus ons heeft voorgeleefd, met goed nieuws voor de armen en voor allen die het moeilijk hebben.

Maar we zijn niet altijd zeker van ons stuk. En in deze tijd misschien meer dan ooit. We zijn bang, we twijfelen, we balanceren tussen geloof en ongeloof, tussen wat ons verstand zegt en wat ons hart zegt. Wat gaan we zeggen, en vooral, wat zullen **we** zeggen...? Maar juist uit het verhaal van Thomas mag duidelijk zijn dat we mogen twijfelen, dat God ons de tijd gunt, dat we niet op één, twee, drie supergelovigen moeten zijn of heilige missionarissen. We mogen zoekende zijn en proberen te begrijpen. Want groot is het mysterie van ons geloof. Maar we kunnen wel stap voor stap, in de kleine dingen van alledag, tonen dat Gods liefde sterker is dan het kwaad. Met ander woorden: we kunnen vergevingsgezind, verzoenend en begripvol in het leven staan. Barmhartig zijn zoals God. We kunnen ook kleine dingen doen om te getuigen dat de Verrezene in ons midden is: een lief woord voor een zieke of voor iemand die het niet zo goed meer ziet zitten, een vriendelijk onthaal voor nieuwkomers, ons dienstbaar opstellen, meewerken, al is het financieel, om de mensen in de derde en vierde wereld weer hoop te geven. In één woord: opteren voor de liefde. Het zijn stuk voor stuk allemaal kleine wondertekenen waardoor we, zoals Jezus, aan mensen vrede geven. Op die wijze bouwen we aan de gemeenschap, aan een Rijk zoals God het doorheen de Verrezen Christus heeft gedroomd.